

Arrest

nr. 124 380 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 februari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste twee verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 14 december 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum. Ze zijn vergezeld van derde verzoekster die op dat ogenblik nog minderjarig is.

Op 29 september 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 20 december 2011 nr. 72 148 worden aan eerste twee verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 januari 2012 wordt derde verzoekster meerderjarig.

Op 16 januari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 april 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 juli 2013 dienen zij hierop een aanvulling in.

Op 20 juni 2013 dienen eerste en tweede verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 25 juni 2013 dient derde verzoekster een asielaanvraag in eigen naam in.

Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) ten opzichte van eerste twee verzoekers. Bij arresten van de Raad van 31 januari 2014 nrs. 118 225 en 118 227 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 18 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van derde verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 september 2013 wordt aan derde verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad van 20 december 2013 nr. 116 193 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds december 2009 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, een huurcontract voorleggen, werkbereid zouden zijn en de dochter muziekschool volgt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De heer en mevrouw S. vroegen, samen met hun dochter, op 14.12.2009 voor de eerste keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.12.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden op 17.01.2012 een bevel om het grondgebied te

verlaten, doch verkozen daaraan geen gevolg te geven en vroegen nogmaals asiel aan, op 20.06.2013. Deze asielaanvraag werd op 01.07.2013 afgesloten met een beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. De dochter, intussen meerderjarig, vroeg ook asiel aan op 25.06.2013. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.12.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures - namelijk ongeveer 2 jaar (voor de eerste), 11 dagen (voor de tweede van de ouders) en iets minder dan 6 maanden (voor de tweede van de dochter) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen enkel probleem veroorzaken en nog geen enkele keer in contact zijn gekomen met de politie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien is K. momenteel reeds meerderjarig en dus niet langer schoolplichtig.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangehaalde psychologische problemen, de vermeende schending van art 3 van het EVRM en het feit dat een psychologisch attest niet aanvaard zou worden voor een ontvankelijke 9ter aanvraag, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen deze problemen bewijzen met één medisch attest. Dit attest werd echter wel ingevuld door een arts en niet door een psycholoog. Wat betreft dit medisch attest, de psychologische problemen en de daardoor eventuele schending van art 3 van het EVRM; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Betrokkenen hebben daarenboven reeds een aanvraag art. 9ter ingediend. Deze werd reeds negatief afgesloten op 11.06.2012. Het staat betrokkenen evenwel steeds vrij een nieuwe aanvraag art 9ter in te dienen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen contacten meer zouden hebben in hun land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers geruime tijd in hun land van herkomst en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verkregen ze reeds op 17.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten en dienden ze dan al terug te keren, doch ze verkozen daaraan geen gevolg te geven en hier nog langer te verblijven.

(...)."

Op 29 januari 2014 wordt aan verzoekers tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie op "in zoverre dit (beroep) gericht is tegen de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten".

Noch uit het verzoekschrift noch uit de bestreden beslissing zoals die werd gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat de bevelen van 29 januari 2014 mee worden aangevochten. Ter zitting van 6 mei 2014 bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat zij nergens in het verzoekschrift leest dat de bevelen worden aangevochten.

De bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2014 maken niet het voorwerp uit van huidig beroep. Bijgevolg doet de exceptie van de verwerende partij niet ter zake en dient zij niet te worden beantwoord.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“a) Schending van art. 8 EVRM

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekers hebben geen contact meer met hun land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekers beroepen zich op art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. Al hun dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Indien verzoekers verplicht zouden worden naar Rusland terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zullen worden van zijn vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat een terugkeer naar het land van herkomst een serieuze stap terug zou zijn. De verzoekende partij houdt voor geen contact meer te hebben in haar land van herkomst.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

In antwoord op de verzoekende partij haar algemeen theoretische beschouwingen, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd genomen, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar recht op een gezinsleven zou worden geschonden, vermits nergens blijkt dat het familieleven van de verzoekende partij zal worden verbroken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij.

Terwijl de verzoekende partij verder niet dienstig kan verwijzen naar de dichte vrienden en kennissen in het Rijk, vermits gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft deze motivering ook opgenomen in de bestreden beslissing.

Verweerder wijst dienaangaande nog op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615)." (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden. Dienaangaande benadrukt verweerder nogmaals dat ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd genomen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat. om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekers verduidelijken in het verzoekschrift dat een verplichte terugkeer naar hun land van herkomst een inmenging uitmaakt in hun privé- en gezinsleven. Verzoekers hebben geen contact meer met hun land van herkomst, een terugkeer daar naartoe zou een serieuze stap terug zijn. Bovendien bevinden al hun dichte vrienden en kennissen zich in België.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard, geen verwijderingsmaatregel bevat. Zoals reeds gesteld in punt 2.1. van dit arrest, vormen de verwijderingsmaatregelen, namelijk de bevelen om het

grondgebied te verlaten, niet het voorwerp van huidig beroep. De bestreden beslissing geldt tevens voor de drie verzoekers, vader, moeder en meerderjarige dochter. De verzoekers worden niet van elkaar gescheiden door deze bestreden beslissing die bovendien geen verwijderingsmaatregel is.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt ten opzichte van deze bestreden beslissing onderzocht in het licht van de draagwijdte ervan.

Er wordt op gewezen dat, aangezien het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding geen inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekers is.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- of gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaart, maar geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het eventuele privé- of gezinsleven van verzoekers in België wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“b) Schending van art 3 EVRM en beginselen van goed bestuur.

Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van verzoekers is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd een klein jaar geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoekers in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001,469, noot -.)

Verzoekers wijzen erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zouden worden naar Azerbeidzjan, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij haar. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

-artikel 3 EVRM ;

- de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar de vertraging in de behandeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen enkele verklaring of verschoning aanbrengt voor de vertraging in de behandeling van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. De verzoekende partij beweert tevens dat zij in geval van een terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door de verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (de algemene beginselen van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de

omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

De verwerende partij laat voorts gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig onderzoek en gelet op de elementen die verzoekende partij haar situatie kenmerken, geheel terecht en binnen een redelijke termijn besliste de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tót verblijf in toepassing van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren.

Het kan verweerder bezwaarlijk ten kwade worden geduid de nodige tijd te nemen ten einde de verzoekende partij haar situatie grondig te onderzoeken, daarbij in acht nemende elke relevante informatie.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat, zo mocht het onderzoek en de behandeling van de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet binnen een redelijke termijn zijn geschied, quod certe non, dit dan nog niet de nietigverklaring van de beslissing dd. 29.01.2014 van de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen verantwoorden.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf kan namelijk niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd.

Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetsbepaling, dat de aanvraag machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden automatisch wordt erkend indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat, indien de behandeling van de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf al onredelijk lang zou hebben geduurd, quod non, het haar niet duidelijk is welke schade de verzoekende partij zou hebben geleden.

"3.1.8. Waar verzoeker meent dat het onverantwoord is dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijna één jaar nodig had om te beslissen over zijn aanvraag en dat het dan nog een halfjaar geduurd heeft voor de beslissing hem ter kennis werd gebracht, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij heeft bij deze grief. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker. die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530)." (R.v.V. nr. 58 557 van 25 maart 2011)

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

3.2.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat zij enerzijds menen dat de bestreden beslissing lang op zich heeft laten wachten en anderzijds omdat bij de verwijdering van verzoekers naar het land van bestemming er een risico zou ontstaan om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Er wordt op gewezen dat de aanvraag van verzoekers dateert van 2 april 2013 en dat deze werd beantwoord middels de bestreden beslissing op 29 januari 2014, dus na tien maanden. Een termijn van tien maanden om tot een beslissing te komen, lijkt een redelijke termijn te zijn. Verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden dat dit een kennelijk onredelijke termijn is en tonen alleszins niet aan welk nadeel zij zouden hebben ondervonden door het verloop van deze termijn. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleven. Verzoekers kunnen geen voordeel halen uit het aangevoerde onderdeel van het middel, zodat verzoekers geen belang hebben bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Waar verzoekers verwijzen naar het risico van een schending van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar hun land van herkomst, dient erop gewezen te worden (zoals reeds werd gedaan onder punten 2.1. en 3.1.3. van dit arrest) dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat verzoekers niet met goed gevolg naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar hun land van herkomst kunnen verwijzen. De bestreden beslissing houdt enkel de onontvankelijkheidsverklaring van hun verblijfsaanvraag in en geen maatregel van verwijdering.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“c) Schending van de materiële en formele motiveringsplicht en art. 9 en 9 bis Vreemdelingenwet
Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

(...)

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Verwerende partij haalt ten onrechte aan dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden, waardoor verzoeker zijn aanvraag niet in België kon indienen.

Verzoekers haalden de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

Verzoekers kunnen België niet verlaten aangezien er een risico bestaat dat zij het slachtoffer zouden worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Psychologische problemen kunnen een buitengewone omstandigheid uitmaken. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geconcludeerd in arrest nr. 36.370. Psychologische problemen moeten onderzocht worden omdat ze kunnen kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en omdat een attest van een psycholoog niet beschouwd kan worden als medisch getuigschrift dat nodig is om een ontvankelijke 9ter aanvraag in te dienen.

Verwerende partij beweert ten onrechte dat er geen rekening kan gehouden worden met de door verzoekers voorgelegde medische attest gezien dit door een gewone arts werd opgesteld en niet door een psycholoog. Een dergelijke motivering is geenszins afdoende en is in strijd met de wet van 29 juli 1991.

Verzoekers wijzen erop dat hun kind naar school gaat. De onderbreking van een schooljaar van de dochter dient te worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Ook de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt voor alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn, inclusief kleuters. Mocht de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager door de DVZ niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, dan kan op die grond in ieder geval wel een kort uitstel van vertrek gevraagd worden tot het einde van het schooljaar"

Op heden gaat de dochter K. nog steeds naar school. Het feit dat zij intussen meerderjarig is doet daaraan geen afbreuk.

Gezien verzoekers gehuwd zijn en partijen een kind hebben, beroepen zij zich op art. 8 EVRM.

Verzoekers menen dan ook dat er - in casu - buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van de aanvraag via de gewone procedure in het land van herkomst of in het land van de verblijfplaats of de plaats van openthoud van de vreemdeling onmogelijk maken.

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw. Verwerende partij heeft dit evenwel niet nagegaan.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hun aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoeker mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in zijn individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoeker mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;
- de formele motiveringsplicht ;
- de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.Hv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij wijst nog op het feit dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het voorgelegde medisch attest en de psychologische problemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft evenwel terecht als volgt in de bestreden beslissing gemotiveerd omtrent voormelde gegevens :

"Wat betreft de aangehaalde psychologische problemen, de vermeende schending van art 3 van het EVRM en het feit dat een psychologisch attest niet aanvaard zou worden voor een ontvankelijke 9ter aanvraag, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen deze problemen bewijzen met één medisch attest. Dit attest werd echter wel ingevuld door een arts en niet door een psycholoog. Wat betreft dit medisch attest, de psychologische problemen en de daardoor eventuele schending van art 3 van het EVRM; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden ont humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Betrokkenen hebben daarenboven reeds een aanvraag art

9ter ingediend. Deze werd reeds negatief afgesloten op 11.06.2012. Het staat betrokkenen evenwel steeds vrij een nieuwe aanvraag art 9ter in te dienen. "

De verweerder wijst erop dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hierop volgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers :

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. " (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs niet was toegestaan - anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen - om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De bestreden beslissing wordt dienomtrent ook gemotiveerd en er wordt duidelijk gewezen op het onderscheid dat tussen beide aanvragen dient te worden gemaakt.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de onderbreking van een schooljaar in hoofde van haar meerderjarige dochter dient te worden beschouwd als buitengewone omstandigheid, laat verweerder gelden dat geenszins kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat niet is aangetoond dat het meerderjarig kind, die zelfs niet meer schoolplichtig is, niet in het land van herkomst naar school zou kunnen gaan, zodat dit element niet als buitengewone omstandigheid kon worden weerhouden.

Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken ont te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk. "

(R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

Verzoekende partij beroept zich tot slot nog op de instructie van 19 juli 2009, terwijl zij zich hierop niet heeft beroepen in haar aanvraag.

Verweerder dient hierbij op te merken dat de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd 09.12.2009 is vernietigd omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

De kritiek van verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag.

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek voorbij aan het feit dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken. De gemachtigde van de Staatssecretaris is gebonden door de vigerende wetgeving. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven

toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). "

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.: "De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen. "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tót het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk is.

De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, waarin zeer duidelijk en uitvoerig wordt uiteengezet om welke reden geen buitengewone omstandigheden worden aanvaard, dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft beslist om de verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk te verklaren, zulks ook conform de duidelijke inhoud van artikel 9bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat geenszins werd geschonden door de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekers hebben aangehaald, geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure konden indienen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag van 2 april 2013 de volgende buitengewone omstandigheden aan:

- verzoekers kunnen België niet verlaten aangezien er een risico bestaat dat zij het slachtoffer zouden worden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;
- psychologische problemen kunnen een buitengewone omstandigheid uitmaken, deze moeten worden onderzocht omdat ze kunnen kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en omdat een attest van een psycholoog niet beschouwd kan worden als een medisch getuigschrift dat nodig is om een ontvankelijke 9ter-aanvraag in te dienen. Verzoekster heeft een ernstig psychologisch probleem waarvoor er recent een 9ter-aanvraag werd ingediend;
- het kind van verzoekers gaat naar school, de onderbreking van het schooljaar van de dochter vormt een buitengewone omstandigheid;
- verzoekers zijn gehuwd en hebben een kind, ze beroepen zich daarom op artikel 8 van het EVRM.

Hun aanvulling van 29 juli 2013 bevatte een kopie van de paspoorten en de einddeliberatie van de dochter.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds december 2009 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, een huurcontract voorleggen, werkbereid zouden zijn en de dochter muziekschool volgt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)

De duur van de asielprocedures - namelijk ongeveer 2 jaar (voor de eerste), 11 dagen (voor de tweede van de ouders) en iets minder dan 6 maanden (voor de tweede van de dochter) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen enkel probleem veroorzaken en nog geen enkele keer in contact zijn gekomen met de politie, dient opgemerkt te worden dat van alle

vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien is K. momenteel reeds meerderjarig en dus niet langer schoolplichtig.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangehaalde psychologische problemen, de vermeende schending van art 3 van het EVRM en het feit dat een psychologisch attest niet aanvaard zou worden voor een ontvankelijke 9ter aanvraag, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen deze problemen bewijzen met één medisch attest. Dit attest werd echter wel ingevuld door een arts en niet door een psycholoog. Wat betreft dit medisch attest, de psychologische problemen en de daardoor eventuele schending van art 3 van het EVRM; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Betrokkenen hebben daarenboven reeds een aanvraag art. 9ter ingediend. Deze werd reeds negatief afgesloten op 11.06.2012. Het staat betrokkenen evenwel steeds vrij een nieuwe aanvraag art 9ter in te dienen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen contacten meer zouden hebben in hun land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers geruime tijd in hun land van herkomst en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verkregen ze reeds op 17.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten en dienden ze dan al terug te keren, doch ze verkozen daaraan geen gevolg te geven en hier nog langer te verblijven.

(...)."

In het verzoekschrift voeren verzoekers aan dat ten onrechte wordt beweerd dat geen rekening kan gehouden worden met het medisch attest aangezien dit door een arts werd opgesteld. Zij wijzen erop dat derde verzoekster nog steeds naar school gaat en dat haar meerderjarigheid hieraan geen afbreuk doet, zij beroepen zich op artikel 8 van het EVRM, zij menen dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de onmogelijkheid van terugkeer in het raam van artikel 3 van het EVRM, zij menen dat bij het onderzoek naar de aanvraag rekening had moeten gehouden worden met de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dat het vertrouwensbeginsel is geschonden nu dit niet is gebeurd.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing zoals die hierboven worden weergegeven, blijkt dat rekening gehouden werd met alle elementen die verzoekers hebben aangevoerd wat de buitengewone omstandigheden betreft. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling daarvan door de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Wat het medisch attest betreft, hadden verzoekers in hun aanvraag aangevoerd dat zij dit wel moesten aanvoeren in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat dit strikt genomen geen medisch attest betrof want opgesteld door een psycholoog en niet door een arts, zodat zij dit attest niet konden gebruiken voor hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waar medische attesten van een arts vereist zijn. In de bestreden beslissing wordt er enkel op gewezen dat het attest, in tegenstelling tot wat verzoekers beweerden, wél uitging van een arts en dus wel dienst kan doen als een medisch attest in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier, waaruit blijkt dat het attest van 12 januari 2012 werd opgesteld door een arts. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat dit gegeven, dat strookt met de gegevens van het dossier, een motiveringsgebrek uitmaakt. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de psychologische problemen en het medisch attest het voorwerp kunnen uitmaken of reeds uitmaken van de daartoe wettelijk voorziene procedure met name een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Wat de opmerking van verzoekers betreft dat de meerderjarigheid van derde verzoekster geen afbreuk doet aan het feit dat ze naar school gaat, dient erop te worden gewezen dat er in de bestreden beslissing louter op wordt gewezen dat derde verzoekster meerderjarig is en dus niet langer schoolplichtig. Verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken in welk opzicht deze verwijzing naar het niet meer schoolplichtig zijn een schending zou inhouden van de motiveringsplicht. Bovendien wordt hier in de bestreden beslissing aan toegevoegd dat niet wordt aangetoond dat de scholing van derde verzoekster gespecialiseerd onderwijs behoeft noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Op dit motief geven verzoekers geen kritiek in het middel.

De loutere opmerking in het verzoekschrift dat verzoekers zich beroepen op artikel 8 van het EVRM, kan niet beschouwd worden als een ontvankelijk middelonderdeel. Verzoekers geven immers niet aan in welk opzicht zij menen dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Ten overvloede wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt geantwoord op de omstandigheid dat verzoekers in hun aanvraag naar artikel 8 van het EVRM hadden verwezen, met name met volgende zinsnede *“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Door het louter herhalen in het verzoekschrift van een element uit hun aanvraag, tonen verzoekers niet aan dat het antwoord op dit element feitelijk niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoekers menen dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de onmogelijkheid van terugkeer in het raam van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoekers dit niet hebben aangevoerd in hun aanvraag. Zoals reeds gesteld moet de aanvrager klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het is niet aan de verwerende partij om uit eigen beweging extra onderzoeken te doen naar elementen in het kader van de buitengewone omstandigheden, die verzoekers niet hebben aangehaald in hun aanvraag. De verwerende partij dient niet te antwoorden op elementen die niet werden aangevoerd in de aanvraag.

Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekers hebben deze niet aangehaald in hun aanvraag, noch in het deel over de buitengewone omstandigheden, noch in het deel over de gegrondheid van hun aanvraag. Er kan niet worden verwacht dat de verwerende partij antwoordt op elementen die niet werden aangebracht in de aanvraag. In die zin kan de schending van het vertrouwensbeginsel niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekers de schending van het vertrouwensbeginsel wensen aan te voeren omdat de instructie van 19 juli 2009 in het algemeen niet werd toegepast op de aanvraag van verzoekers, wordt vooreerst opgemerkt dat deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat verzoekers zich niet kunnen beroepen op deze vernietigde instructie. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, *‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). De schending van het vertrouwensbeginsel kan bijgevolg niet met goed gevolg worden ingeroepen.

Waar verzoekers algemene kritiek uiten en stellen dat *“in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet”* wordt opgemerkt dat deze algemene kritiek geen betrekking heeft op de motieven van de *in casu* bestreden beslissing en niet aantoon dat de *in casu* bestreden beslissing zou genomen zijn met miskennis van de door hen aangevoerde wettelijke bepalingen.

Bijgevolg maken verzoekers met hun betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die noodzakelijk worden geacht bij het nemen van de beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom de verwerende partij de

mening is toegedaan dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële en de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET